

Liz Fenwick
Een vreemdeling in Cornwall

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Voor Dom

*Red je een vreemdeling uit zee,
dan maak je daar een vijand mee*

Houd de gastvrijheid in ere,
want zo hebben sommigen
zonder het te weten engelen ontvangen

Hebreeën 13:1-2

Deel een

JAUNTY

Inleiding

Toen een zeilboot in de monding van Frenchman's Creek overstag ging, verloor hij de wind uit de zeilen en droeg het inkomend getij de logger, badend in de late middagzon, verder. Jaunty kneep haar ogen tot spleetjes, maar het hielp niet. Het tafereel wilde geen kleur meer krijgen. De wereld was grijs geworden, als je grijs een kleur kunt noemen. Dat moest wel, want alles bestond opeens uit verschillende schakeringen licht en schaduw. Haar brein en haar ogen ontvingen dezelfde prikkels als eerst, alleen ging er nu onderweg iets verloren.

Het zeil leek donker, dus ze wist dat het niet wit was. Misschien was het wel vuurrood. Ze deed haar ogen dicht en hield het beeld voor ogen, als een verbleekte zwart-witfoto. De lijnen van de boot waren zo bekend – maar het kon de *Jezebel* niet zijn. Ze voelde een steek van pijn in haar hart, alsof er iets werd opengebroken dat was weggestopt en bijna vergeten. Het was veel te lang geleden en Jaunty wist niet eens of haar herinneringen wel klopten. Wat zou het een zegen zijn geweest als ze haar geheugen was kwijtgeraakt toen ze was gevallen en haar hoofd had gestoten, in plaats van het vermogen om kleuren te zien.

Haar borst verkrampte. Ze hoestte en het gevoel trok weg. Ze keek naar het terras waar de bijen nerveus van

de ene lavendelbloem naar de andere vlogen en haar eraan herinnerden dat ze niet veel tijd had. Ze ging aan haar bureau zitten, pakte een pen en begon te schrijven. Haar hand beefde. Verdwenen waren de ronde vormen van haar letters. Ze maakten plaats voor grillige en puntige lijnen die er niet hoorden te zijn.

Het is tijd om de waarheid te vertellen. Jarenlang is de leugen alles geweest en bestond de waarheid slechts in mijn gedachten. Maar nu het einde nabij is, moet ik alles vertellen, voordat het te laat is en de waarheid, zoals die is, samen met mij zal sterven.

Hoofdstuk 1

Aan de overkant van de straat en drie verdiepingen lager, liep een rij schooluniformen en rugzakken langs de hekken van het kerkhof. Nog steeds, veertien jaar nadat Gabe voor het laatst een schooluniform had gedragen, herinnerde ze zich het schuren van de wollen stof van haar kilt langs haar benen en de manier waarop de riemen van haar tas in haar schouders sneden. Ze hield de telefoon bij haar oor en hij ging weer over. Haar grootmoeder, Jaunty Blythe, had er minimaal zes keer overgaan voor nodig om de tafel te bereiken waarop het bakelieten toestel stond. Jaunty was vast niet ver weg, maar ze was de laatste tijd zo broos geworden dat het al een hele toer voor haar was om op te staan uit haar stoel bij het grote raam met het weidse uitzicht.

Bij de vijfde keer draaide Gabe zich om naar de verhuisdozen die om haar heen stonden. Morgen kwamen de verhuizers – met een hijskraan om haar piano uit het raam te krijgen. Hoeveel jaar geleden hadden ze het omgekeerde gedaan? Vier jaar? De tijd vliegt wanneer je even niet oplet.

‘Manaccan 325.’

‘Hallo, Jaunty.’ Gabe glimlachte. Zo nam niemand de telefoon meer op. Het sloeg nergens op en was eigenlijk niet zo netjes. Maar het zette wel telefonische verkopers

op het verkeerde been, als zij de telefoon lang genoeg lieten overgaan voor Jaunty om op te nemen. Gabe wist zeker dat haar grootmoeder plezier had in hun verwarring. En wanneer het de glazenier was die belde over het vervangen van ruiten of serres, wat Jaunty niet wilde en zich niet kon veroorloven, ging ze onmiddellijk over in vloeiend Frans, Duits of Italiaans. Ze had Gabe nooit uitgelegd hoe ze zoveel talen zo vloeiend had leren spreken. Ze zei altijd: ‘Ik had er gevoel voor, lieverd.’ ‘Gabriella, wat leuk dat je belt.’

Gabe hoorde dat de stem van haar grootmoeder ietwat bevend en buiten adem klonk.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg Gabe, hoewel ze wist dat ze toch de waarheid niet zou horen.

‘Goed hoor, dank je.’

Gabe stelde zich voor hoe haar grootmoeder haar tengerere lichaam zo recht mogelijk oprichtte. Zelfs op tweeënnegentigjarige leeftijd had ze nog een opmerkelijk goede en elegante houding, waar Gabe haar om benijdde. Toen Gabe nog optrad, probeerde ze altijd Jaunty’s waardige, kalme houding te visualiseren en zich erin te hullen als in een onzichtbare mantel die haar zou beschermen. Haar gezicht vertrok. Ze had al vier jaar niet meer op een podium gestaan – het leven had een andere wending genomen en nu gebruikte Gabe die gereserveerdheid elke dag als een kledingstuk. Het kwam haar goed van pas.

‘Ik werd net gebeld door mevrouw Bates.’ Gabe haalde diep adem. ‘Ze vertelde me dat je weigert een nieuw recept voor je medicijnen te vragen.’ Gabe ging op een grote kartonnen doos zitten. Alles in het appartement op de bovenste verdieping van het gebouw was al ingepakt en stond klaar. Niet dat er veel was: een piano, een keyboard en, natuurlijk, een paar van Jaunty’s schilderijen. Dit waren Gabe’s belangrijkste bezittingen. De dozen had Gabe gevuld met haar boeken en overblijfselen van haar oude leven. Het was heel vreemd geweest om al die oude programmaboekjes, partituren, krantenknipsels, recensies en foto’s van de cast weer te zien. Ze had zelfs een gedroogde gele roos gevonden uit het boeket dat Jaunty haar had gestuurd na haar eerste opera op het conservatorium – in het eerste jaar was Gabe boven het koor van schitterende stemmen uitgestegen en had ze een solorol gekregen. Nu zaten de echo’s van haar vroegere ik allemaal bij elkaar in een doos met het opschrift: DIVERSEN. Het was niet veel, maar het was ook alleen maar een begin geweest.

‘Ik heb die rommel niet meer nodig.’ Jaunty hoestte. ‘Het bezorgt me indigestie en eten is een van de weinige dingen waarvan ik nog kan genieten in het leven.’

‘Was de dokter het ermee eens?’ Gabe wist het antwoord al voordat Jaunty iets zei.

‘Nee.’

‘Jaunty, je hebt diabetes. Ik hoef je toch niet te vertellen wat dat betekent?’

‘Nee, dat hoeft niet.’

Gabe deed haar ogen dicht en hoopte dat dit niet meer was dan een moment van eigenwijsheid. Ondanks haar leeftijd en haar diabetes, was Jaunty tot voor kort altijd goed gezond geweest. ‘Oké, dan zal ik het je niet vertellen. Ik ben morgenavond bij je en dan hebben we het er nog wel over.’

‘Ik snap echt niet waarom je dit doet. Ik red me prima in mijn eentje. Dit is onzin! Nee, het is gewoon belachelijk.’ Jaunty haalde schrapend adem. ‘Jongelui horen in Londen te wonen in plaats van kluizenaar te worden in een afgelegen huisje.’

Gabe zuchtte. ‘Jij woonde daar ook toen je jong was.’ ‘Dat was een heel andere situatie. Ik was een oorlogsweduwe met een kind, geen vrijgezelle vrouw.’

‘Dat heb je me al eens verteld en waarschijnlijk doe je het morgen weer en alle dagen daarna ook.’

‘Val ik in herhaling?’

‘Alleen wanneer je iets duidelijk wilt maken.’ Gabe wist dat Jaunty er niet over zou ophouden en ze begreep ook dat Jaunty niet wilde accepteren dat ze het zich financieel niet langer konden veroorloven er twee huishoudens op na te houden. Haar grootmoeder schilderde niet meer en had slechts een klein pensioen en Gabe’s inkomen varieerde nogal. Het componeren van

muziek voor reclames was geen vast werk, dus was het niet onverstandig het appartement in Londen te verkopen. Ze hoefde daar niet te zijn om haar werk te kunnen doen en het zou hen een goede financiële buffer geven.

‘Ik zie je morgenavond, en blijf je pillen innemen. Mevrouw Bates komt je straks een nieuwe voorraad brengen.’ Voordat Jaunty er iets tegenin kon brengen, legde Gabe de telefoon neer. Ze kon zich niet aan de indruk onttrekken dat haar grootmoeder de handdoek in de ring gooide. Het was een van de redenen waarom Gabe wist dat deze verhuizing naar Cornwall de juiste keuze was. Jaunty had hulp nodig, maar ze zat zo vastgeroest in haar gewoontes dat ze de mensen uit het dorp hooguit toestond wat boodschappen voor haar te doen of een beetje schoon te maken.

Wanneer Jaunty uit het raam keek kon ze de kreek, de overkant en daarachter de rivier zien liggen. Het uitzicht gaf haar rust en had haar bijna zeventig jaar lang gezelschap gehouden. Ze had zoveel moeten verbergen. En deze plek, het water en de bomen, hadden haar daarbij geholpen. De rivier was onveranderd gebleven en het uitzicht was alleen veranderd door de bouw van een paar boerderijschuren en een paar nieuwe woningen aan de overkant. De kreek en de rivierbedding slibden dicht wanneer de regen de aarde van de velden